

РЕШЕНИЕ

№ 277

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20231110214178 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „*****“ ООД, ЕИК ***** срещу наказателно постановление № 16-2200297 от 14.02.2023 г., издадено от изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с което за нарушение на чл.264 от Кодекса на труда (КТ) на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.1 от КТ.

С жалбата се иска отмяна на атакуваното НП. Не се оспорва извършеното нарушение, но се твърди, че на работника е било изплатено дължимото възнаграждение, поради което се касаело за маловажен случай. Предвид на това следвало да бъде приложен чл.28 от ЗАНН или чл.415в, ал.1 от КТ. Претендират се разноски.

В откритото съдебно заседание процесуалният представител на дружеството-жалбоподател поддържа изцяло депозираната жалба и изложените в нея аргументи за наличието на маловажен случай. Освен това счита, че съгласно указанията на АССГ при връщането на делото за ново разглеждане, то не са били представени доказателства за териториална компетентност на актосъставителя, което водело до незаконосъобразност на съставения АУАН, а от там и на издаденото НП, което следвало да бъде отменено на това основание. Претендира разноски.

Представителят на АНО оспорва жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Счита нарушението за категорично доказано. Излага подробни доводи за неоснователност на аргументите на АССГ при връщането на делото за ново разглеждане, касаещи компетентността на актосъставителя. Счита, че проверката била извършена от длъжностно лице с териториална компетентност в рамките на ДИТ - Пловдив, което е съставило акта, а вече след това НП е издадено от органа, действащ на територията, на която е извършено нарушението. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата изхожда от легитимирано лице, подадена е в законовия срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София, поради което съдът я намира за процесуално допустима.

Съдът, въз основа на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 16.11.2022 г. в обект на контрол - дестилерия, находяща се в село ****, община Калояново, област Пловдив, стопанисван от дружеството-жалбоподател „*****“ ООД, било представено копие на пътна книжка на трактор „****“, управляван от работници на дружеството, от която се установило, че работникът Т. И. К., на длъжност „тракторист“, е работил на официален празник – 24.05.2022 г. Били изискани ведомости за заплати за периода месец април 2022 г. – месец октомври 2022 г., като на 22.11.2022 г. в ДИТ – Пловдив били представени изисканите документи. От същите било установено, че на работника Т. И. К. не било изплатено трудово възнаграждение от работодателя „*****“ ООД за работа на официален празник за положения от него труд на 24.05.2022 г., в размер не по-малко от удвоения размер на трудовото му възнаграждение. Нарушението било извършено на 31.05.2022 г. в град София, тъй като там било седалището на работодателя „*****“ ООД.

Срещу работодателя „*****“ ООД бил съставен АУАН № 16-2200297 от 16.12.2022 г. за извършено нарушение по чл.264 от КТ. Актът бил връчен на представител на дружеството, който след запознаване със съдържанието му го подписал без възражения. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел. Съставител на акта било лицето И. на длъжност главен инспектор при ДИТ – Пловдив. Нямаło издадена изрична заповед на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, с която по силата на чл.21, ал.5 от УП на ИА „ГИТ“ да се предоставя териториална компетентност на актосъставителя И. да съставя актове за извършени нарушения на територията на град София.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа

на него издал обжалваното в настоящото производство наказателно постановление № 16-2200297 от 14.02.2023 г., с което за нарушение на чл.264 от Кодекса на труда (КТ) на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.1 от КТ.

Издаденото НП е било обжалвано пред СРС, който го е потвърдил с решение от 28.05.2023 г., но това решение е било обжалвано пред АССГ. Касационната инстанция го е отменила и е върнала делото за ново разглеждане от друг състав на СРС, с изрични указания да бъдат събрани доказателства за това, дали териториалната компетентност на контролните органи и на конкретния актосъставител е определена по силата на чл.21, ал.5 от УП на ИА „ГИТ“ с изрична заповед на изпълнителния директор при действието на новия Устройствен правилник на ИА „ГИТ“ и актосъставителят притежавал ли е компетентност да бъде контролен орган. Тези указания са били изпълнени от настоящия състав, като наказващият орган е отговорил, че нямало издадена такава заповед.

Гореизложената фактическа обстановка се доказва по категоричен начин от показанията на свидетелката И. Б. и приложените по делото писмени доказателства. Показанията на свидетелката Б. са логични, последователни и непротиворечиви, поради което съдът ги кредитира напълно. Тя подробно разказа за извършената проверка и констатациите от нея, като думите ѝ се подкрепят и от представените писмени доказателства. Доказва се категорично, че към момента на проверката на работника Т. И. К. не е било изплатено трудово възнаграждение от работодателя „*****“ ООД за работа на официален празник за положения от него труд на 24.05.2022 г., в размер не по-малко от удвоения размер на трудовото му възнаграждение, а деянието е извършено в град София по седалището на работодателя „*****“ ООД. Доказва се също така, че не е имало издадена изрична заповед на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, с която по силата на чл.21, ал.5 от УП на ИА „ГИТ“ да се предоставя териториална компетентност на актосъставителя И. да съставя актове за извършени нарушения на територията на град София.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на дружеството-жалбоподател, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, прие от правна страна следното:

Съгласно чл.416, ал.1 от КТ, актовете за установяване на нарушения се съставят от длъжностните лица към службите за контрол, към които съгласно чл.399, ал.1 от КТ се числи и ИА „ГИТ“, съответно нейните подразделения и служители. По силата на чл.7, ал.1 от Устройствен правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ /обн. ДВ бр. 81 от 11.10.2022 г./, агенцията е организирана в обща и

специализирана администрация, структурирана в Централно управление и 28 териториални дирекции „Инспекция по труда“, а съгласно чл.16, ал.1 от УП дирекциите от специализираната администрация упражняват цялостен контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности и специализиран контрол по спазването на Закона за здравословни и безопасни условия на труд, на Закона за насърчаване на заетостта, на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, на законодателството, свързано с изпълнението на държавната служба и с правата и задълженията на страните по служебното правоотношение, и на други нормативни актове, когато това е възложено на агенцията със закон. Специализираната администрация е организирана в Главна дирекция „Инспектиране на труда“ с 28 териториални поделения - дирекции „Инспекция по труда“, разположени в административните центрове на областите. По аргумент от чл.20, ал.1 от УП Дирекциите „Инспекция по труда“ са териториални поделения към Главна дирекция „Инспектиране на труда“, които осъществяват дейността си, като упражняват цялостен контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности. Дирекциите „Инспекция по труда“ се ръководят от директори, които осъществяват правомощия на административнонаказващ орган съобразно компетентността на актосъставителите. Съгласно чл.21, ал.1 от УП при и по повод изпълнение на служебните си задължения инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в Кодекса на труда, Закона за здравословни и безопасни условия на труд, Закона за насърчаване на заетостта, Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, Закона за държавния служител и в други нормативни актове, с които се възлага контрол на агенцията. Правомощия на инспектор имат всички служители, назначени на длъжностите инспектор и юрисконсулт, както и ръководителите на административни звена в специализираната администрация. Инспекторите и юрисконсултите, както и ръководителите на административни звена в специализираната администрация в Централното управление имат правомощия на инспектор по труда за цялата територия на Република България. В съответствие с алинея 4 на чл.21 от УП служителите в териториалните дирекции „Инспекция по труда“ имат компетентност на контролен орган в териториалния обхват на съответната дирекция. В алинея 5 на чл.21 изрично е посочено, че териториална компетентност на контролните органи се определя и изменя от изпълнителния директор с изрична заповед. Съдът съобрази, че е налице нов Устройствен правилник на ИА „ГИТ“, който от една страна предоставя компетентност на контролните органи в териториалния обхват на съответната дирекция, а съгласно чл.21, ал.5 от УП на ИА „ГИТ“ териториалната компетентност на контролните органи се определя и изменя от Изпълнителния директор с изрична заповед. По делото категорично се доказва, а и в издадените АУАН и НП изрично е записано, че нарушението е извършено в град София. В същото време процесният АУАН № 16-2200297 от 16.12.2022 г. е съставен

при действието на новия устройствен правилник от главен инспектор в ДИТ – Пловдив - И. Б., за която не е имало издадена изрична заповед на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, с която по силата на чл.21, ал.5 от УП да ѝ се предоставя териториална компетентност да съставя актове за извършени нарушения на територията на град София. При тази законова регламентация се стига до заключението, че съставеният АУАН е издаден от териториално некомпетентен орган. Съставянето на АУАН от некомпетентен орган води до незаконосъобразност на този акт и е основание за отмяна на издаденото въз основа на него НП. В този смисъл е и практиката на касационната инстанция, като това становище е застъпено не само в приложеното по делото Решение № 6037 от 16.10.2023 г. по КНАХД № 8430/2023 г. по описа на АССГ, VIII касационен състав, което е постановено по настоящия казус и с което делото е било върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС, но и в практиката на ВАС - Решение № 3624/15.04.2022 г., постановено по адм. дело № 11698/2021 г. по описа на Върховния административен съд, с което е било потвърдено Решение № 5447/24.09.2021 г., постановено по адм. дело № 2/2021 г. по описа на АССГ, както и в Решение № 7424 от 06.12.2022 г., постановено по КНАХД № 8048/2022 г. по описа на АССГ, XXVI касационен състав. В тези решения, при действието на стария УП на ИА „ГИТ“ също е било прието, че дирекциите „Инспекция по труда“ осъществяват дейността си на територията на съответната област, като упражняват цялостен контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейност, упражняват специализирания контрол по спазването на Закона за здравословни и безопасни условия на труд, Закона за насърчаване на заетостта, законодателството, свързано с изпълнението на държавната служба и правата и задълженията на страните по служебното правоотношение и на други нормативни актове, когато това е възложено със закон, както и други правомощия, обективирани в УП. С този подзаконов акт се уреждат дейността, съставът, структурата, функциите и организацията на работа на ИА „ГИТ“, в това число и на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ с 28 териториални поделения - дирекции „Инспекции по труда“, разположени в административните центрове на областите. Според правната доктрина компетентността бива: материална /предметна/, компетентност по степен и компетентност по място /териториална/. Компетентността на административния орган не е някакво субективно право, а е едновременно „правомощие и служебно задължение на органа да действа в дадена област и по определен начин“. Териториалната компетентност на отделните териториални поделения на ИА „ГИТ“ е императивно определена в Устройствения правилник, като по стария УП изпълнителният директор на ИА „ГИТ“ нямаше правомощия да определя или изменя тази компетентност, каквито вече има с новия УП. Това обаче трябва да стане с изрична заповед на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, каквато в случая за актосъставителя И. Б. липсва, поради което АУАН е издаден от териториално некомпетентен орган, действал извън териториалния обхват

по смисъла на УП на ИА „ГИТ“. Цитираните решения на АССГ и ВАС са постановени по сходен казус, при който инспектори от Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ са извършили проверка на територията на Столична община, но тогава със Заповед на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ е била разширена териториалната им компетентност да извършват проверки на територията на Столична община, което към онзи момент е било недопустимо, но вече е позволено след приемането на новия УП на ИА „ГИТ“. Именно изложеното от АССГ и ВАС в цитираните решения кара настоящия състав по аналогия да приеме, че след като актосъставителят не е имал териториална компетентност да съставя актове за извършени нарушения на територията на град София (липсва издадена заповед в тази насока), то АУАН е съставен от териториално некомпетентен орган.

Относно възраженията на процесуалния представител на наказващия орган, то действително проверката е била извършена в района на ДИТ – Пловдив от длъжностни лица към тази дирекция, но проблемът не е в това, къде е била извършена проверката, а в това къде е приключила, в това, че след като в хода на проверката е стигнато до заключение за извършено в град София нарушение, то вместо цялата преписка заедно със събраните доказателства да бъде изпратена на ДИТ – София и длъжностно лице от тази дирекция да състави акта, същият незаконосъобразно е бил съставен от длъжностно лице при ДИТ – Пловдив. Проверката е завършила със съставянето на АУАН, като тя законосъобразно е започнала от длъжностни лица на ДИТ – Пловдив в района на ДИТ – Пловдив, но след като е било стигнато до заключение за извършено нарушение в град София преди да завърши проверката със съставяне на АУАН, то е следвало материалите от проверката да бъдат изпратени на компетентната дирекция ДИТ – София и длъжностно лице от тази дирекция, с необходимата по закон териториална компетентност на територията на град София, да състави акт за извършеното нарушение.

С оглед на изложеното, атакуваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Предвид изхода на делото, то основателно е искането на процесуалния представител на дружеството-жалбоподател за присъждане на сторените разноски. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а според ал.2 на същия член, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Според чл.36 от Закона за адвокатурата, вр. чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.2 от НАРЕДБА

№ 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то възнаграждението на адвоката в случая не може да е по-малко от 450 лева. Въз основа на представения договор за правна защита и платежно нареждане за кредитен превод става ясно, че дружеството-жалбоподател е заплатило по банков път на адв. И. Д. от САК уговореното в договора възнаграждение в размер на 450 лева, като това е станало на 09.03.2023 г. Предвид на това не следва да се редуцира размерът на така заплатеното адвокатско възнаграждение, понеже то не надхвърля размера на минималното възнаграждение, дължимо съгласно Наредбата за минималния размер на адвокатските възнаграждения, а и няма направено възражение от другата страна за прекомерност на разноските. В случая не се претендират допълнителни разноски за касационното производство и за второто разглеждане на делото от СРС. С оглед изложеното до тук и предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.1 от АПК, в полза на дружеството-жалбоподател следва да се присъдят сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 450 лева, съобразно представените доказателствата за реалното заплащане на възнаграждението.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.2, т.1 и чл.63д, ал.1 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 16-2200297 от 14.02.2023 г., издадено от изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с което за нарушение на чл.264 от Кодекса на труда (КТ) на „*****“ ООД, ЕИК ***** е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на „*****“ ООД, ЕИК ***** сумата от 450 /четиристотин и петдесет/ лева, представляваща сторените от дружеството разноски в производството.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____